

Uitdeling in India

februari/maart 2023 Twinbears

Vrijdag 3 maart 2023 en woensdag 8 maart 2023.

De assistent van Sonny, Kartik, komt ons om tien uur helpen met het sjouwen van de 105 twins naar het busje, waar Sonny al vrolijk op ons wacht. Vandaag gaan we naar de school waar we vrijdag ook zijn geweest. Toen bleken er veel meer kinderen te zijn dan Sonny had verwacht. Nu zijn we goed voorbereid en op weg naar de school, met zo'n 95 leerlingen in het gebied Arunkundram.

Het hek staat al open en we worden verwacht. Sonny stelt voor de kinderen allemaal buiten en onder de boom te laten zitten. In keurige rijtjes en met nieuwsgierige blikken lopen alle kinderen van hun klaslokaal naar het midden van het plein en gaan zitten. Kleintjes voor, groters achter.

Veel hoeft Edith niet meer over de twins uit te leggen, want Sonny kent het riedeltje nu ook wel uit zijn hoofd. Carla vraagt of er in de groep ook tweelingen zijn en zes kinderen komen naar voren. De kleinste tweeling krijgt elk een beertje, de andere helft van deze tweelingdieren heeft een goede klant van ons mee naar Nepal genomen en daar gegeven. Voor de andere twee naar voren gekomen tweelingen zoeken we ongeveer gelijke dieren.

We beginnen met uitdelen: kindje aankijken en dier erbij zoeken.

Jongens zijn
dol op apen en
krokodillen.

Een meisje krijgt de wit-met-paarse-voeten olifant en Edith denkt aan de foto van haar buurmeisje in haar bed met zijn wederhelft.

Ook de bruine aap die een vriendin kocht voor haar achterkleinzoon komt in goede handen.

Zelfs de kleinste kindjes staan op als ze een dier krijgen en zeggen ‘thank you’. En wij zeggen dan ‘you’re welcome’.

Carla stoeit wat met de meest brutale jongetjes.

Als alle kinderen een knuffel hebben gekregen, wijst Sonny naar de teachers, want die willen ook een knuffel voor hun kind thuis. Dat is een heel gebruikelijke procedure.

Er zijn zeven kinderen vandaag niet op school omdat ze ziek zijn. We geven voor deze kinderen de knuffels in de armen van hun lerares.

Sonny roept ons bij zich als de kinderen weer naar hun lokaal zijn gegaan. Hij zegt dat de school hier graag een overkapping wil voor de plek waar de kinderen lunchen, hier op het ronde stuk beton onder de boom.

Ja, dat snappen we wel en in principe is dat een goed idee. Maar hoeveel dat gaat kosten is nog onbekend. Dat wordt vanmiddag berekend door de aannemer, die dat dan meldt aan Sonny en aan 'de president van de regio', die ook plotseling aanwezig blijkt te zijn. We worden aan hem voorgesteld. We spreken af om het project binnenkort te bespreken.

Ondertussen zijn de kinderen nog steeds door het dolle en nauwelijks in de klaslokalen te houden.

We nemen afscheid en onder veel gezwaai rijden we de poort uit. Al rijdend vertelt Sonny van ‘very poor people’ in een dorp. Kunnen we daar rijst en linzen voor kopen en uitdelen? 50 gezinnen, elk voor 500 rps. Dat is omgerekend zo’n € 300,--. Het is goed, beslissen we ter plekke.

Even verderop stopt Sonny. Dit is het dorp waarover hij sprak. We herkennen het nu dichte schooltje (het is een vakantiedag vanwege het volle-maanfeest a.s. maandag). Hier hebben we vorig jaar twins uitgedeeld en een kast gegeven, zodat de ratten de schoolboeken niet meer opaten.

We lopen door het dorp met allemaal hutjes van klei met een takken dak, bijeengehouden door stukken plastic. We zullen Sonny geld geven en hier dan terugkomen.

Woensdag 8 maart 2023, derde uitdeling.

Even voor 10 uur belt Sonny om te zeggen dat we vandaag geen twindieren mee hoeven te nemen. Zoals vaker: plannen veranderen. Dus laten we alle twins in Sri Harul achter, behalve één grote beer; die is voor het kleinkind van een vrouw die wij vorig jaar hebben ontmoet.

Sonny komt ons halen. We nemen een voor ons onverwachte route richting Sonny's huis maar steken dan schuin over en parkeren de auto. Sonny draait zich om en kondigt ietwat plechtig aan dat hij nu gaat spreken.....: De school waar we volgens een oorspronkelijk plan vandaag heen zouden zijn gegaan heeft nu niet 100, maar 280 leerlingen! Na de coronacrisis zijn alle kleine schooltjes gesloten en zijn de leerlingen naar die ene school gegaan. Zoveel twins hebben we niet. Dus is het plan veranderd en het nieuwe plan is: morgen gaan we naar twee scholen met elk 50 leerlingen en daar delen we de twins uit. Vandaag gaan we rijst, linzen en olie naar de dorpen brengen. Alle voedselzakken met elk zo'n zes kilo rijst, een zak linzen en fles olie liggen achter in de auto.

We rijden nog een klein stukje verder tot we bij een heel arm tentenkampje komen. Deze was ons op de heenreis al opgevallen omdat het er zo treurig uitzag en dan ook nog vlak langs de snelweg. We zijn hier in Devaneri en er blijken 6 families in dit ‘dorp’ te wonen.

Sonny wil dat wij samen één zak aan een familie geven, maar we gooien de regie van Sonny terzijde en geven elk een paar zaken terwijl we zelf foto maken. Zo voorkomen we ook dat Sonny ons af en toe bombardeert met foto’s.

Na het geven van de zakken kijkt een vrouw met haar kindje op de arm Carla zo lief en doordringend aan dat het Carla diep in haar wezen raakt en ze voelt zich op de een of andere manier verbonden en ook mijlen ver van de moeder. Carla omhelst haar en loopt huilend terug naar de auto.

We rijden weer terug en gaan naar het dorp Kunuparthu of Kunaparthu waar we 35 zakken eten uitdelen.

Een jonge daadkrachtige vrouw, lerares van de school, komt met een schrift waarin de namen van alle gezinnen staan en ze noemt telkens een naam. Diegene komt dan naar voren en krijgt van Edith of van Carla een zak met etenswaren.

Een heel oude dame wil zelf ook een zak aannemen, maar die is te zwaar voor haar en dus pakken familieleden het voor haar aan. Als we dit dorp verlaten is de oude dame boos dat ze niet zelf een zak heeft, maar Sonny en de jonge lerares houden het allemaal goed in de gaten.

Sonny en Kartik hebben 55 zakken gemaakt en na deze uitdeling zijn er nog 13 zakken over. Die gaan we uitdelen in het Kadambady district in een tribal dorp.

En dan blijkt: helaas hebben we 5 zakken tekort en deze moeten nog bijgekocht worden. Daar gaat Sonny voor zorgen.

We nemen afscheid en rijden naar het dorp van de moeder van de zoon met hersenletsel. Zij kwam ons vorig jaar in Sri Harul bedanken voor alles wat we voor haar dorp hadden gedaan en toen vroeg ze ook om een twinbear voor haar kleinkind. Dat hebben we haar toen beloofd. Als ze ons ziet zitten achterin de auto, lacht ze breeduit en neemt ze blij de grote beer in ontvangst.

Dan rijden we weer naar Mamallapuram en laten ons door Sonny uitzetten op het kruispunt na achterlating van 2500 rps voor de nog te maken vijf zakken voeding.

Morgen gaan we verder met de uitdeling.